

[Finansministeren.]

vendige styrkelse af valutareserven vil blive nået.

For at tilvejebringe en varig løsning af vort betalingsbalanceproblem kræves en stærk stigning i vor valutaandtjening gennem en længere årrække. Dette kan kun nås ved, at erhvervenes produktionsanlæg udvides, og ved, at forholdet mellem det indenlandske og det udenlandske omkostningsniveau forbedres.

De lovforslag, som fremsættes i dag, tilsigter for det første at bremse forbrugsstigningen og dermed lette den øjeblikkelige betalingssituation. For det andet tilstræbes efterhånden en lettelse af kreditsituationen og bedre finansieringsmuligheder for erhvervenes investeringer. Herigennem skulle tilige skabes grundlag for øget produktion og beskæftigelse.

De forbrugsdæmpende forholdsregler omfatter dels en række besparelser på statsbudgettet, dels forhøjelser af forskellige forbrugsafgifter, der holdes uden for pristalsreguleringen. Lovforslagene om et stabiliseringslån og om forbedret ligning vil utvivlsomt også påvirke forbruget, og lovforslaget om udbyttebegrænsning for selskaberne vil have samme virkning og muliggøre større investeringer i selskaberne.

Gennem bestemmelserne om, at afgiftsforhøjelserne samt den i 1955 gennemførte afgift på tekstilvarer m. v. holdes uden for det lønregulerende pristal, undgås tillige en stigning i løn- og avanceniveauet, og forslaget om ændring i lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger skulle også bidrage sit til at holde priserne nede.

Forslagene udgør en helhed. Lønmodtagerne og andre befolkningsgrupper med små indtægter vil i særlig grad føle byrden ved de foreslåede afgiftsforhøjelser, der sammen med tekstilafgifterne holdes uden for det lønregulerende pristal. Stabiliseringslånet og udbyttebegrænsningen vil ramme de mere velstillede og formentlig i ikke ringe grad medføre en begrænsning i disse befolkningsgruppers forbrug. Endelig vil forbedringen af ligningen medføre en mere retfærdig fordeling af byrderne.

Den samlede virkning for statsfinanserne vil blive en forøgelse af overskuddet af drifts- og anlægsbudgettet på ca. 200 mill. kr. og en yderligere kasse-mæssig forbedring

gennem indbetalingen af stabiliseringslånet, der for dette såvel som for næste finansår er budgetteret til 200 mill. kr. Den samlede statsfinansielle virkning er således en kasse-mæssig forbedring på henved 400 mill. kr. pr. år.

Ud over den ovennævnte virkning for forbruget opnås således i kraft af stabiliseringslånet det betydningsfulde, at staten for første gang i en lang årrække får mulighed for at dække samtlige udgiftsforpligtelser uden at optage lån på kapitalmarkedet eller i nationalbanken. Herved aflastes kapitalmarkedet for det pres, de sidste års betydelige salg af statsobligationer har indebåret. Der skulle hermed være tilvejebragt forudsætninger for den lempelse i penge- og kreditpolitikken, som er ønskelig af hensyn til de produktive investeringer.

Lovforslagene om afskrivningsregler og investeringsfonds genfremsættes allerede nu, således at en hurtig gennemførelse kan støtte erhvervenes investeringer allerede i år. Dette må betragtes som et første og meget væsentligt led i de mere langsigtede forholdsregler inden for statens skatte- og udgiftspolitik.

Jeg skal derefter gå over til at omtale de enkelte lovforslag, og jeg skal først omtale forslaget om et stabiliseringslån, der påtænkes udskrevet for skatteårene 1957-58 og 1958-59 på grundlag af indkomsterne i disse skatteår.

Det vil være rimeligt, at en del af den nødvendige meropsparing foretages af dem, der har mere end lige til dagen og vejen, og navnlig dér, hvor der er mulighed for et egentligt storforbrug. Lånepligten foreslås derfor begrænset til personer og lånebeløbene udskrevet efter en progressiv skala. Denne er udformet således, at personer, hvis skalaindkomst er under 14 000 kr., fritages for lånepligten. Skalaindkomsten er det indkomstbeløb, der bliver tilbage, efter at alle fradrag er foretaget på selvangivelsen og af skattemyndighederne. En skalaindtægt på 14 000 kr. svarer f. eks. til en indtægt på henved en snes tusinde kroner, og et ægtepar, hvor begge har indkomst, skal, hvis det har to børn, først yde lån, når den samlede indtægt når op på ca. 23 000 kr.

Det årlige lånebeløb begynder med 100 kr., når skalaindtægten er netop 14 000 kr.,